

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1728/2016
14.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., против туженог Предузећа „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., ради поништја решења о отказу и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1907/15 од 04.03.2016. године, у седници одржаној 14.09.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1907/15 од 04.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1511/12 од 30.03.2015. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог од 21.02.2012. године, па је ставом другим изреке обавезан тужени да тужиоцу исплати накнаду штете у висини од 26.000,00 динара, на име изгубљене зараде за период од 21.02.2012. до 29.03.2012. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 77.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1907/15 од 04.03.2016. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 21.02.2012. године и да се тужени обавезе да му исплати 26.000,00 динара, на име изгубљене зараде за период од 21.02.2012. до 29.03.2012. године, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 77.800,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног поступка, а

ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из става 1. истог члана, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је по занимању ... и 28.12.2011. године закључио је са туженим уговор о раду на одређено време до 3 месеца, са пуним радним временом и даном ступања на рад 29.12.2011. године, на пословима ... III у ПЦ .... Радни однос му је престао на основу решења туженог од 21.02.2012. године, због смањеног обима посла и престанка потребе за радом на овим пословима. У поступку је утврђено и да је тужилац пре закључења наведеног уговора о раду на одређено време, био запослен код туженог на неодређено време, а радни однос му је престао отказом уговора о раду, који тужилац није поништавао у судском поступку. Такође је утврђено и да је у време закључења уговора о раду на одређено време (од 28.12.2011. године), на снази био програм решавања вишка запослених код туженог од 03.10.2011. године, а да је на основу одлуке директора туженог од 28.12.2011. године, утврђен вишак од 16 запослених, међу којима није био тужилац.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио побијано решење о престанку радног односа тужиоцу, јер у уговору о раду од 28.12.2011. године није наведен разлог због ког је радни однос заснован на одређено време, у смислу члана 37. став 1. Закона о раду, нити је тужени доказао да је престала потреба за радом тужиоца (а терет доказивања је на туженом), те је тужени, применом члана 154. ЗОО и 164. Закона о раду, обавезан да тужиоцу накнади штету у висини изгубљене зараде од незаконитог престанка радног односа до истека рока на који је уговор закључен.

Побијаном одлуком другостепени суд је, код истог чињеничног стања, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости, као неоснован.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09), који регулише заснивање радног односа на одређено

време и који је био на снази у време закључења уговора о раду на одређено време и доношења побијаног решења, прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Наведена законска одредба не одређује децидно случајеве у којим послодавац једино може са запосленим закључити уговор о раду на одређено време, већ набраја само неке од ситуација у којим се овај уговор може закључити, а одредницом „...и слично, за време трајања тих потреба, ...“ оставља могућност послодавцу да уговор на одређено време закључи са запосленим и када има потребу за његовим радом и из других разлога, који нису побројани овом одредбом. При том одредба члана 37. Закона о раду, ни у једном свом ставу, као ни друге одредбе истог Закона, не обавезују послодавца да у уговору о раду наводи разлоге због којих се исти закључује на одређено време. па је неосновано правно схватање првостепеног суда, као и наводи тужиоца из ревизије, да је изостанак ових разлога у уговору о раду од утицаја на законитост одлуке о престанку радног односа, посебно имајући у виду да законитост овог уговора није ни био предмет испитивања у овом судском поступку, нити је законитост уговора о раду од утицаја на законитост одлуке о престанку радног односа.

Уговор о раду од 28.12.2011. године, тужилац је са туженим закључио на одређено време у трајању до 3 месеца. То значи да је тужени, као послодавац, тужиоцу могао отказати овај уговор у сваком моменту до истека рока на који је уговор закључен, што је у конкретном случају и учињено побијаним решењем од 21.02.2012. године, у коме се наводи да је због смањеног обима посла престала потреба за радом запосленог (тужиоца).

Имајући ово у виду, правилно другостепени суд налази да је побијано решење јасно, а да се у решењу (у изреци) наводи разлог из кога произилази основ за отказ – престанак потребе за радом тужиоца. При том, послодавац није у обавези да у решењу о отказу запосленом образлаже и доказује разлоге престанка потребе за његовим радом, нити је суд овлашћен да преиспитује наступање услова (разлога) који су условили престанак потребе за радом запосленог, јер промене које су довеле да престанка потребе за радом запосленог, као и организација начина пословања, представљају економску политику послодавца, која не може бити предмет оцене у судском поступку за заштиту права запосленог за чијим је радом престала потреба, већ суд преиспитује само законитост доношења решења о престанку радног односа.

Имајући ово у виду, као и да је уговор о раду на одређено време тужилац са туженим закључио на период до 3 месеца, а да му је исти отказан, решењем туженог од 21.02.2012. године, дакле пре истека наведеног рока, јер је због смањеног обима посла престала потребе за његовим радом, то правилно другостепени суд налази да је тужени, као послодавац, био овлашћен да цени постојање односно престанак потребе за радом тужиоца, те у складу са тим и да донесе решење о престанку радног односа, применом члана 175. став 1. Закона о раду, што и захтев тужиоца за поништај побијаног решења чини неоснованим.

Изостанак судске одлуке о поништају решења о престанку радног односа чини неоснованим и захтев за накнаду штете у виду изгубљене зараде за период од престанка радног односа до истека рока на који је уговор о раду на одређено време закључен, па је правилно тужбени захтев одбијен и у овом делу.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић